

DOM, CESARJA!
VSE ZA VERBO.

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu 10. decembra 1897.

Štev. 23.

Prošnja.

Kedaj srcé trpeče,
Po sreči hrepenéce
Pokoja najde kraj?
Neskončno dobri Oče!
V srcé obupujoce
Tolažbe vlij mi slaj!

Ne daj, ne daj mi pásti
V oblast moreči strásti, —
Iztrgaj ji srcé!
Nedolžno kot otročje
Naj v Tvoje kdaj naročje
Počit si gré z zemljé!

Bogdan.

Popotnik in poštarjev „pudl“.

(Iz češkega. — Svečán.)
(Konec.)

V sobici je bilo soparno in popotnik je imel vročo glavo. Odpre okno, sleče se, pokriža in vleže.

Komaj se vleže, sladko zaspi. Sanjalo se mu je o pojedinah in krasni godbi; sprehajal se je na lepem vrtu z lepimi gospodičinami; vozil se je v kočiji, ukazoval gostilničarjem in Bog vé, kaj še!

Konečno se mu je sanjalo, da kleči pri velikem grmovju in nabira same tolarje. V tem leti proti njemu divji bik, sopé, rjove — rad bi ubežal — toda ne more. Bik je že pri njem, čuti njegovo vroče sopenje — hoče vpiti — ali grlo je suho! — — V tem se vzdrami.

Solnce jasno sije skozi okno. Gleda okrog, kje da je? Zavé se. Kliče pudlna — pes se ne oglasi. Skoči po konci, išče pod posteljo, za pečjó — pudlna ni! Hoče se obleči — hlače so proč — proč s tolarjem vred!

Popotnik se ustraši. Bil je brez hlač. Obuje se, obleče suknjo in gré brez hlač, a z utripajočim srcem v gostilno. Gostilničar, zagledavši ga v takšni paradi, debelo gleda ter vpraša:

„Ljubi prijatelj, kakšno nošo pa imate danes?“

„Ali niste videli mojega psa?“

„Ne! Zakaj?“

„Je proč in tudi hlače, v katerih sem imel tolar.“

„Takó, ta je pa lepa!“ ustraši se gostilničar. „Kako pa mi zdaj hočete plačati? Ali niste kakšen prebrisan separ?“

„Nisem, Bog je priča! Imam v culici še tri srajce in nekaj družega perila — to bode menda dovolj za včerašnje večerjo. Ali kako pojdem revež zdaj po svetu? Pes mi je s hlačami po noči ubežal.“

„Povejte vendar, kako ste psa dobili?“

Popotnik je pripovedoval vse, kako je našel tolar in kako se je k njemu pridružil pudl.

Gostilničar se naenkrat udari v čelo: „To je bil gotovo pes želinjskega poštarja! Ta je bojda pol hudiča. Pojdite tja in pustite tu med tem vaše perilo v zastavi.“

* * *

Na želinjski pošti je bilo veliko čudenje! Ko je g. poštar s svojim gostom prišel domú, priletel je za njima pudl kazajoč jezik. Poštar seže v žep, potegne iz njega tolar, pokaže ga pudlnu in reče: „Pudl, išči, zgubil sem tolar!“ Pudl je začel vohati po tleh in letel v stran, odkoder sta se gospoda vrnila.

„Bode kmalu tu s tolarjem“, reče poštar s popolno gotovostjo, „bodete videli“.

Minila je jedna ura, dve uri — pudl se ni vračal. Gospod poštar je hodil nemirno sem ter tja: „Kaj pa se je psu pripetilo?! — To je čudna reč!“

Solnce je zašlo — pudlna ni bilo; prižgali so svečtilnice, poštarjeva gospá je klicala k večerji — pudl ni prišel! Gospod poštar niti ni jedel — stal je pri oknu, gledal vun — zastonj! —

Bila je že deseta ura, vsi so se spravljali spat — le gospod poštar je vzdihoval: „To sem vendar le norec! Takšen pes! Ni drugače — proč je!“

„Lepo te prosim, ne jezi se pa pojdi spat!“ kregala se je konečno žena. „Tak pes se bo zgubil! Klati se nekje! Saj bo zjutraj doma!“

Šla sta spat. Poštar dolgo ni mogel zaspati.

Po polunoci slišal je postilijon, ki je spal v konjskem hlevu, lajati pudlna za vrati. Vstane hitro in odpre vrata. Za njimi je stal pudl in držal v gobcu — hlače.

„Dobro došel, pudl“, smejal se je postilijon, „gospod se je že bal, da si se zgubil. Kakšne hlače pa imaš? Sem jih daj!“

Hotel mu je vzeti hlače, pa pudl je zaiskril z očmi in pokazal zobe „vrrrrr!“

„No, no, menda me ne boš ugriznil, nemarnež!“

Pes je hotel leteti h gospodu v prvo nadstropje, toda duri pri stopnicah so bile zaprte. Vlegel se je torej pred durmi na hlače. Hlapec mu jih je hotel vzeti še enkrat, a pudl je tako skočil v njega, da se je ustrašil. Odšel je mrmrajoč v hlev.

Ko je dekla zjutraj odprla duri pri stopnicah, letel je pudl v prvo nadstropje in praskal na gospodove duri. Poštar, zaslišavši psa praskati, hitel je ves razveseljen k durim, odprl je in vskliknil: „Ali moj pudl, kaj pa mi prinašaš?“ Vzame hlače, pregleduje je vrteč z glavo, dokler mu ne šine dobra misel v glavo. Seže v žep in res — potegne iz njega tolar.

Obraz mu je žarél kakor solnce: „Kje ste vsi!“ klical je, „hitro sem pojdite pogledat, kaj je naš pudl prinesel.“

Vsi so prileteli. Gospod poštar je kazal zmago-slavno tolar. „Tukaj je! Vidiš prijatelj, kakšen >kerle< je moj pudl? In v čem ga je prinesel! V teh-le hlačah. Ali pudl, kje si jih vzel?“

Pes je kihnil, zravnal ude in gibal veselo z repom.

Na pošti so si belili lase, kako se je to zgodilo. Poštar je zanesel hlače v kanclijo, pripovedoval je ta dogodek vsakemu in eno uro pozneje so romali ljudje na pošto gledat one oguljene hlače, kakor kak čudež.

Gospod poštar je šel tudi s svojim gostom od samega veselja v gostilno na vino in precej sta se ga nalezla.

Opoldne sta šla k južini. Ker je bil dan lep, južinali so domači na vrtu. Ko so se najbolj kratkočasili, pride postiljon: „Gospod, prišel je neki popotnik brez hlače in hoče z vami govoriti.“

„Naj sem pride.“

Popotnik pride ves od sramú rudeč. Pudl zagledavši ga, priskoči in prilizuje se mu. Vsi so radovedno gledali popotnika.

„Česa si želite“, vprašal je poštar gosposko.

„Milostljivi gospod, prosim za odpuščanje — ali ni prinesel vaš pes hlače domú?“

„Dà.“ — „To so moje.“

„Kakšne pa so?“

„Rujave.“

Gospod poštar se je tako smejal, da so mu tekle solze po obrazu.

„In kje vam jih je vzel?“

Popotnik je vse vestno pripovedoval, kako se je zgodilo. Revež, komaj da se ni jokal. Družba se je smejala.

Ko je bil pri kraju, reče poštar: „Ta-le reč je vredna groš. Pojdite, dam vam hlače!“

„A, milostljivi gospod, kako pa bode s tolarjem? Jaz sem včeraj na ta račun pil in sem sedaj gostilničarju dolžan.“

„No, ker se je cela stvar tako zgodila, dam vam tudi tolar — tu ga imate — drugikrat pa, če boste imeli srečo, ne smete takoj juckati! In na tebe, pudl, pustim zložiti pesem ter dam celo dogodbo namalati v spomin poznejšim rodovom, kako prebrisan si bil.“

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

(Dalje.)

Na polive ga je napotilo oblivanje konj. Kmetje so konje pogostoma zvečer gonili v vodo, večkrat je pustili nekaj minut v vodi stati. Konji so očitno veselje (živahnost) kazali, kedar se je šlo proti vodi. Tako je enkrat Kneipp — ko je bil še hlapec — konja v precej globok potok jahal; ko je voda konja po trebuhu pošetala, se konj naglo vleže in oba sta kneipala (konj

prej ko Kneipp, ta še ni prav znal!), a obema je prijalo. Kmetje so imeli eno ali dve globočini (tumpf) v potoci ali zraven za konje. Ljudje so se tudi prej več kopali, zlasti moški, pa so bili trdnejši in dlje živeli. Takih navad se je spominjal Kneipp in celo domače kmečko priprosto življenje ne samo gledé na kopanje, ampak tudi na obleko in hrano, pijačo, primerjal meščanskemu življenju, meščanski mehkužnosti, módi in šegam. Zraven pa je z bistrim očesom opazoval revščino v mestih, v bogatih, „visokih“ družinah, koliko zdravejši so na kmetih, kjer po starem priprosto živijo, se pametno oblačijo in utrjujejo.

Po takim opazovanju je dozorela v Kneippu trdna misel: Nekdanje priprosto življenje in utrjevanje mora biti šola še za sedanji čas. To je bila glavna Kneippova misel: priprostost (v hrani in obleki) in utrjevanje! Posnemal je tedaj kmete, stare in naravo. Zato mu tudi kmeti bodite zaupajoči prijatelji!

Polive razdeliti na male, namreč: poliv na kolena, stegna, naročje (rameni po rokah), oplečje (plečni poliv), hrbet, je Kneippa učila človeška slabost. Eni se bojijo, eni so na krvi slabi, jih rado zebe in se vode branijo, dokler ne skusijo, da mrzla (čim mrzleja tem bolje) voda greje, toploto poveča, ker kri zbudi, in kri redi. Čeli bi nikakor ne hoteli v vodo in celih politi bi se ne pustili, tudi bi slabim moglo škodovati (ker človek ni dosti skrben); kaj malega, n. pr. poliv samo do kolen ali po rokah, noge kopati, roke v mrzlo vodo pomočiti, pa rajši poskusijo in se tako lože privadijo vodi in kopanju. Zavolj slabosti ljudij je Kneipp tudi polkopol iznašel (da se gre samo do pasa ali še manj v vodo in more vso zgornjo obleko na sebi imeti) in obnesla se je prav dobro, je najizvrstnejša kopel, sevé, če jo prav rabiš. (Glej „Mir“ št. 21.). Iznašel je usmiljeni župnik za vsakega bolnika, vsako slabost, primerno prabo in skusil je, da res ni bolezní, ktere bi voda vsaj nekoliko ne olajšala (sevé, če kdo tako zná kakor Kneipp).

Radovednosti moram tudi ustreči. Ali Kneippa niso tožili zdravniki in apotekarji? vprašate. O pač, večkrat, pa kaznovan ni bil. Opravičil se je tako: Ako bolnik pri nobenem zdravniku ne najde pomoči, ali se mu ne sme pomagati? In če je ves denar zmetal za zdravnika in apoteko in zdravniki rečejo: ti nimaš več denarja, ti nič ne damo več, pomaga itak nič, ali bi se ne smelo takim pomagati? Nató ga je njegov prvi sodnik vprašal, ali ne vé, kaj za njegov revmatizem v zatilniku, ker mu zdravniki ne vedó pomoči. In naročil je zatoženemu kaplanu: „Ozdravljajte tiste, ki ne dobijo pomoči in nimajo denarjev (za zdravnika) in bodite pomočnik v potrebi!“ V Wörishofnu je moral zopet k sodniji, sodnik ga je imenoval šušmarja, a Kneipp se je krepko postavil na noge. Kmalu potém pripelja drugi sodnijski uradnik sam svojo bolno ženo, nad katero je celó zdravnik iz Monakove obupal, k njemu, da bi jo ozdravil. Ozdravela je popolnoma ter postala srčna Kneippova zagovornica. (Dalje sledi.)

Pred Marijinim oltarjem.

Razsvitljaj lučíc zar
Marijin nam oltar,
Podoba Deve svete,
Brez madeža spočete!

Le sikaj, vij se zmaj,
Ki vzel si bil nam raj!
Nebesa so odprta,
A tebi — glava strta!

Bogdan.

Župnija sv. Urha v Selah.

(Spisal † župnik *Fr. Rup.*)

(Dalje.)

Iz letnic 1675. do 1684. so ohranjeni še računi bratovščine sv. Primoža in Felicija, ki pričajo, da je imela ta bratovščina dosti letnih dohodkov, da so na 17. mizah siromake gostili. Zaklali so enega vola in štiri koštrune, dodali so še kašo, prikuho in pivo, tudi so dali služiti sv. maše ob vsakih kvatrih. Kjer zdaj farni skedenj stoji, bile so postavljene mize; ona majhna utica zraven skednja pa stoji na mestu nekdanje kuhinje. Čeravno je odpravil l. 1793. cesar Jožef II. dobrodelno bratovščino, vendar še zdaj zbirajo vsakega leta kmetje med seboj do 12 birnov žita, katero se zmelje in v kruh speče. Ta se razdeli na god sv. Primoža in Felicijana med ubožce, katerih se naleti do sto iz vseh strani.

Za pouk v krščanskih resnicah, za obiskovanje bolnikov in za pogreb mrličev je bila v Selah posebna bratovščina sv. Notburge, ktera je bila združena z neko enako bratovščino v Rimu. Od l. 1783. je sicer odpravljena tudi ta, na njeno mesto pa je stopila v novjšem času bratovščina sv. Uršule, ki ima enake namene. Družnikov je precejšno število, ki imajo svoje lastno bandero in svojo družbinsko sliko sv. Uršule.

Leta 1776. je podelil papež Pij VI. popolnoma odpustek tistim, kateri ob godu sv. Urha med obema večernicama v selski cerkvi molijo, sv. zakramente vredno prejemajo, in še svetinje sv. Urha pobožno poljubijo. Dobili so te svetinje iz Rima, kjer dné 24. januarja 1770 spričuje pristnost teh svetinj jeruzalemski patrijarh (takrat „in partibus“) Georgius de Lascaris. Oddobil je košček od zanesljivo pristnih koščic sv. Urha, ga povil z rudečo židano nitjo, povoj zapečatil in ga v pozlačeni pušici poslal nadškofu Goriškemu. Ta pa dné 2. decembra 1784 dovoljuje njih očitno češčenje in deli častilecem 40 dni odpustka.

Že 18 let poprej so dobili svetinje sv. Notburge iz Tirolov, katerih pristnost spričuje pismo brixenskoga generalnega vikarja Ferdinanda de Sarntheim dné 22. februarja 1752. To troje pisem in dvoje pušic svetinj je še ohranjenih. Svetinje se časté še zdaj ob svojih godovih in se podajajo pred altarjem na poljub.

Vse, kar je bilo do zdaj povedano, kaže jasno, kako trudoljubivo so skrbeli Vetrinjski mnihji za dušni blagor in telesni prid svojih ovčic. In kaj je bilo njih plačilo? Spodili so je in so posestvo jim ugrabili.

II.

Dokler je bilo pastirovanje v rokah vetrinjskih mnhivov, v Kapli stanujočih, zadoščala je v začasno prenočišče mala lesena hišica pri cerkvi. Ko so pa mnihji bili odpravljani l. 1786., in so dobili Selani svetne duhovnike: morali so postaviti takoj novo duhovnišnico ali župnišče. To se je godilo l. 1798. do 1799. Hiša je vsa zidana, ima dvojno klet, v pritličji ima dve izbi, kuhinjo in kaščo; v nadstropju pa tri izbe in obokano žitnico. Pokrita je hiša z deskicami. Na južni strani, ki v hrib leze, ima 141 štirjaških sežnjev velik vrtič, družega polja celoma nima. Stanovanje duhovnikovo je torej dosti prostorno.

Leta 1806. so pozidali kapelico za križ na pokopališču. Med popraviljanjem cerkve se je darovala tam sv. maša. To znamenje je dosti lepo in veliko.

Leta 1831. so postavili za 200 gld. leseni skedenj, ki ima samo oddelek za seno ali steljo, hlev za kravo ali svinjo in še majhno drvarnico.

Leta 1844. so postavili na mestu lesene mežnarije novo hišo za cerkvenika. Ta je vsa zidana, ima dve izbi, kuhinjo, kaščo, klet in hlev. Pozidali so dosti veliko stanovanje, da bi ljudi, ko pridejo od daljnih krajev v cerkev, zamogli tam posedeti. Zato so kupili od Tesna 30 štirjaških sežnjev svetá za 25 gld. Vse zidanje je pa stalo 1476 gld. Mežnarija je cerkvena lastnina.

Rajni gospod župnik Šiman Reichmann, ki je pastiroval tukaj celih 29 let, je dal župnišče od zunaj ometati, dostavil duhovnišnici železne mreže in jej napravil zimska okna. Nakupil je tudi veliki zvon, ki tehta 20-60 stotov in stane z igom vred 2100 gld. Vlij ga je l. 1871. zvonar Samassa v Ljubljani, in je pozvonil že l. 1878. rajnemu Šimanu v grob.

Leta 1879. je popravil farni oskrbnik, rajni gospod Joža Rakeb, vso cerkev od zunaj in znotraj. Dal je tudi napraviti veliki oltar iz cementnega marmorja. Delo je izgotovil podobar Ozbič in stalo je 900 gld., in takratno prenovljenje cerkve je stalo še posebej 514 gld. 25 kr. Knez Liechtenstein je dodal 100 gld. kot farni patron.

Isti gospod Rakeb je nakupil cerkvi or al zemlje od Rutarjeve hiše za 300 gld. l. 1881. Svet je zapisan na cerkveno ime, pa duhovnik ima uknjiženo pravico (intabulirano), da se ga sme poslužiti, ako vrne cerkvi vse davke od tega zemljišča in še po tri goldinarje na leto.

Ker do zdaj cerkev ni imela nobenih orgelj, jej je oskrbel gospod župnik Lubej prve nove orglje na 9 spremenov. Stale so 835 gld.; naredil je je orgljar Colarič v Borovljah. Dné 4. junija 1886 so zadonele prvikat pri božji službi; prvič je sviral na njih rajni učitelj Joža Katnik iz Kaple. Bog mu daj dobro!

Isti gospod Lubej je nakupil l. 1890. nov križev pot za 210 gld. pri tvrcki Heindl na Dunaju. Lep je in cerkvi celoma primeren. Naj bi izpodbujal mnogo duš na premišljevanje britkega trpljenja našega Zveličarja!

(Konec prihodnjič.)

Gospodarske stvari.

Človek dobrotnik ptičev, ptiči pa dobrotniki človeka.

Ostra zima nam trka na vrata in travnik in hosta sta zavita v belo, trdo odejo. To je sicer dobro in vsak gospodar želi, naj mu zemlja, v kateri spava njegovo upanje, do dobra zmrzne, potem pa dobi belo, da-si mrzlo, vendar pa koristi polno odejo. Gospodar je sedaj že opravil tudi svoje delo na prostem; tedaj mu ne bode treba veliko biti v mrzlem zraku, ampak držal se bode doma. Njegovo delo se suče sedaj le bolj okoli poslopja, skednja, kleti. Kedar piše zunaj mrzli krivec in mede snega, tedaj je človek rad v hiši, okoli tople peči. In to je dobro, ali ne vse stvari božje nimajo tople peči, da se grejó, nimajo kuhinje, kjer se pripravlja za-nje kosilo, večerja; še varne strehe nimajo te sirote.

Take stvarice božje so ptiči. Žival v gozdu se v tem mrzlem času lažje bojuje za svoj obstanek, živoč se o vejicah in popkih na drevesih in o krmi, katero ji je nastavljal gozdni oskrbnik. A kdo pa nastavlja ptičem potrebno hrano? Po letu sicer ljubi krilate pevce vsak,

po letu sluša vsak z veseljem zveneče njih glasove, a po zimi jih pozabi vsakdo. Koliko teh ubogih krilatcev, koliko senic, zeb, kosov, čížkov i. dr. je že ugonobila trda zima in neznošen glad! In ravno te male senice so največje dobrotnice človeške; kajti one ugonobijo drevesom škodljivih gosenic in žuželk toliko mero, kakor redko ktera druga žival. Kdo je še ni videl gibčne senice, kako veselo skaklja od veje do veje, marljivo vsak list ogledujoč, če bi morebiti v kakem kotu ne tičal kak keber? Celo po zimi ta mala stvarca ne pozabi, da jo je Bog napravil dobrotnico človeško; celo v tem mrzlem času preiskava skrbno drevesa, stikajoč pod razpokano skorjo za kakim škodljivim mrčesom. Kako bi pač naši sadni vrtovi uspevali, da ni Bog ptičev vstvaril? Človek si kar misliti ne more, v koliki meri nam ptiči s tem koristijo. A človek jim vse to slabo plača. Ptič je sicer človeku, a človek ni ptiču dobrotnik.

Človek se ptičev rad spominja, dokler mu čistijo sadne vrtove, a ko pride mrzla zima, tedaj jih popolnoma pozabi; človek ne pozna hvaležnosti. In vendar bi bila njegova dolžnost v nesreči skazati se hvaležnega, ravno v tem opaznem času skrbeti za krilate nesrečnike in od njih odkloniti žalostni pogin.

Obrnemo se tukaj do vas, ki ljubite ptiče, do tebe, priden kmet in seljak, do vas, marljive žene in vesele deklice; skrbite po zimi za uboge ptiče, kažite za nje usmiljeno srce! — Osnujmo prikladne prostore in raztrosimo tam, kar nam je odpalo od žita ali ostalo v kuhinji. Tako ubožen pa ni nihče, da mu ne bi vsaj nekoliko drobtinic preostajalo od njegove mize za gladnega ptiča. Vrzimo smeti iz sobe in kuhinje, v katerih se nahaja marsikateri mastni vzgizek za ptiče, na travnike ali take prostore, kjer jih morejo najti. Skrbimo za nje, otmimo jih pogina, da si jih tudi za drugo leto ohranimo! Stokrat nam bodo povrnili, kar smo za nje po zimi storili; še bolj vztrajno bodo drugo leto ugonabljali škodljivi mrčes, s svojim krasnim, divnim glasom pa nam bodo vedrili meglene, tožne ure.

Kdor je videl te nesrečnike, kako v globokem snegu, gladni, na pol zmrznjeni, od drevesa do drevesa letavajo, iskajoč si ubožno svojo hrano, kako onemogli popadajo, v snegu obtičavši, ali pa žalostno poginejo v krempljih sovražnikov, mačk, kur, dihurjev in drugih roparic, ta jim ne more več zapirati svojega srca, ta jim ne more več biti trinog. Da bi vsi tako storili, bili bi naši gozdovi, naše livade, posebno pa naši sadni vrtovi prava domovina teh krilatih pevcev, povsod ljubljenih in čislanih. Saj vendar vsak ljubi ptičje petje, vsak, bodi-si bogat ali reven. Če se kmetič poleten dan na vse zgodaj na polje podaš, ne razveseljuje-li te krasno petje ptičev? Iz vsakega grma pozdravlja te tak pevec, z glavo kimaajoč, kakor bi hotel praviti: dobro došel. Da, nekako utolaženega, veselega se čuti človek v nekaki sreči in zadovoljnosti zatrepeče njegovo srce, ko sliši tako jutranje ptičje petje, budeče ga k delavnosti in vztrajnosti, vodeče njegove misli proti Stvarniku, v katerem ima vse svoj izvir, kateri za vsako stvarico očetovsko skrbi.

A ti da bi bil tako nehvaležen, da bi v zimskem času pozabil na vse veselje, katero si preživel, na vso korist, katero si prijel po letu? To je nemogoče! Skrbi tedaj po zimi za ptiče in hrani jih! In če bi ti že ktera senica s kakim koruznim ali bučnim zrnem iz tvojih dilj odletela — no, naj ga ima, saj je potrebna. A nikdar ne dovoljujmo, da naši otroci ptiče lovijo v nastavljenih pastéh, v katerih skoraj vsakokrat žalostno po-

ginejo — ne dovoljujmo, pravim, da si sami ne kratimo koristi in veselja, katero bi nam ptiči delali z zvonkim, divnim svojim glasom!

Drobiž.

Kdo moli? Pripoveduje se, da je nekoč prišel na Tirolskem kmetič v mesto po svojih opravilih. Poda se v neko gostilno. Tu naroči skromno kosilce. Ko mu naročeno prinesó, se pred jedjo spoštljivo odkrije in moli, kakor obično doma, dobro vedeč in poučen, da mora kristjan povsod in ne le doma svojega Stvarnika častiti. Mladi gospodič, kateri je bil pri sosedni mizi v živahni družbi lahkomišljenih tovarišev, vidi kmeta, da se je prekrizal, da moli; nasmehne se in zakrohota, ter vzbudivši pozornost gostov vpraša zasramovaje kmeta: „Očka, li pri vas vsi tako radi molijo?“ Kmet globoko užaljen, a hladnokrvno pa resnobno odgovori: „Ne, gospodič, krave, svinje, osli in slična druhal tudi pri nas ne molijo, ljudje pa vsi!“ Mlad gospodič ostal je z dolgim nosom. Kar je iskal, je tudi pošteno našel.

Žid v Marijinem Celji. Neki ogerski žid je prišel v Marijino Celje. Zanimala ga je samo tamošnja zakladnica. Ko si jo ogleduje, zapazi med drugimi dragocenostmi tudi srebrno miš. „Kdo pa je to miš daroval?“ vpraša zakladnika. „Pobožni Ogri, ker so jih miši neki hudo nadlegovale“, odgovori mu zakladnik. „Pa je kaj pomagalo?“ hitro vpraša žid. „Gotovo ne, odvrne zakladnik, drugače bi Ogri že davno poslali semkaj tudi srebrnega žida.“

Uganke.

Jože in Jaka sta šla po polji; na enkrat je nad njiju glavama letela čreda divjih gosij. Jože, slab računalec, pravi: „To je gosij, gotovo 100.“ Jaka, v nekoliko trenutkih sešteje vse gosi in potem reče: „Ako bi jih imelo biti sto, moralo bi jih leteti dvakrat toliko, polovica toliko, četrtnina toliko in še jedna. Jože je dolgo premišljeval, ali vendar ni izračunil, koliko jih je letelo. — Koliko je tedaj bilo gosij?

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev čveterokotnic v 22. številki.

1.				2.			
B	R	D	O	K	R	I	Č
R	D	E	Č	R	I	B	A
D	E	V	A	I	B	I	S
O	Č	A	K	Č	A	S	T

Smešničar.

* Krčmar reče nekemu navadnemu pivcu: „To je vendar grda krivica, da ste me oni dan opeharili s ponarejenim goldinarjem.“ — „Prosim, dajte mi ga nazaj!“ — „Kako zdaj, ko sem pa ga jaz že nekemu vrnil?“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.
Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.